

Λαύριον

ὅποιον εἶνε ὑπερήφανος, καὶ ὅστις προσρίζεται ὅπως ὁ πατήρ του, ὅπως ὁ πάππος του διὰ δικαστῆς.

Τίποτε δὲν λείπει ἀπὸ τὸν δὲ Σαθερνὺ διὰ νὰ εἶνε εὐτυχῆς. Καὶ εἶνε εὐτυχῆς διότι ἡ ἀνάμνησις τοῦ νεανικοῦ σφάλματός του ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλησμονήθη κάπως. Ἡ ζωὴ του διέρρευσε ἐκτοτε ἀμεμπτος καὶ δικαιοσάτη. Ἠγαπήτο ὑπὸ ὄλων καὶ πρὸς ὄλους ἐφέρετο καλῶς.

Ἡ δικαστικὴ περίοδος, ἡ ὁποῖα ἀρχεται μετ' ὀλίγον δὲν παρουσιάζει ὑποθέσεις ἐνδιαφερούσας. Κοινὰ κακοῦργοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ὁποίων ὁ δὲ Σαθερνὺ φυλλομετρεῖ τὰς δικαιογραφίας. Τέσσαρες κλοπαὶ μόνον εὐρίσκονται μετὰξὺ αὐτῶν.

Μία ὅμως διεγείρει πολὺ τὴν προσοχὴν τοῦ Γεωργίου. Τὴν διατρέχει μετὰ προσοχῆς καὶ ἡ καρδιά του ταράσσεται καὶ αἱ ὀρθαλμοὶ του καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθροῦ νέφους.

Ἐγείρεται τεταραχμένος μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀνακράζων :

— Ἡ συνείδησις ! ἡ συνείδησις !

Νομίζει ὅτι δὲν ἐνόησε καλὰ καὶ ἐπαναρχίζει πάλιν τὴν ἀνάγνωσιν. Ὁχι, δὲν ἠπατήθη. Αὐτὸ ἦτο. Ὁ Λαθαρδὲν ταμίης τοῦ ἐμπορικοῦ τῶν Ζανσελμ ἦτο χαρτοπαίκτης — ὅπως ὁ Γεώργιος ἄλλοτε — Μίαν ἡμέραν ἔχασε καὶ ἐκλεψε πέντε χιλιάδας φράγκων ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ προϊσταμένου του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ τὰς ἀντικαταστήσῃ χωρὶς νὰ ἐγείρῃ ὑπονοίαν. — Πάντοτε ὅπως καὶ ὁ Γεώργιος ἄλλοτε ! Ἀλλ' ἔχασε ὅμως καὶ δὲν ἐδυνήθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ χρήματα. Τὸν ἀνεκάλυψαν. Συνελήθη. Καὶ ἐμελλε τὸρα νὰ δικασθῆ ἔμπροσθεν τοῦ κακοῦργοδικείου.

— Καὶ θὰ τὸν δικάσω ἐγὼ, ἐγὼ θὰ τὸν δικάσω ! ἐψιθύρισεν ἐντρομος ὁ Γεώργιος. Εἶνε δυνατόν. Μήπως ὄνειρέυομαι ! . . . Κατὰ πόσον τάχα εἶνε περισ-

σότερον ἔνοχος ἀπὸ ἐμὲ αὐτὸς ὁ δυστυχῆς ! Τὸ ἐγκλημά του δὲν εἶνε καὶ ἐγκλημα ἰδικόν μου ; Θὰ τὸν καταδικάσω λοιπὸν ἐγὼ ; . . .

Ε'

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης ἔφθασε.

Ὁ Λαθαρδὲν παρουσιάσθη ἤρεμος σχεδὸν ἔμπροσθεν τοῦ κατερεύθρου καὶ τρέμοντος προέδρου.

Ἡ δίκη δὲν θὰ ἦτο μακρά. Ὁ κατηγορούμενος ὡμολόγει :

— Δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ κλέψω ἔλεγε, κλαίων ὁ Λαθαρδὲν. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐκερδίξω καὶ θὰ ἐδυνάμην ν' ἀντικαταστήσω τὰ χρήματα πρὶν ἐγερθῆ καμμιά ὑπόνοια. Εἶχα στὸ νοῦν ἐὰν ἡ κακοτυχία μ' κατέτρεχε πάντοτε, νὰ αυτοκτονήσω. Δὲν μοῦ ἔδωσαν ὅμως καιρόν.

Ὁ πρόεδρος ἤκουε. Παρετήρηε μ' ἐπίμονον προσοχὴν τὸν νέον ἐκεῖνον τὸν ἀπελπισμένον ὅστις ἔκλαιε καὶ παρεκάλει. Ἡ φαντασία του βαθμηδὸν εἰργάζετο παράδοξον μεταμόρφωσιν. Ἐνόμιζε ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖνος ἀπεκδυθεὶς τὴν δικαστικὴν του τήθειαν, εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὅτι πρὸς αὐτὸν ἦσαν κερρωμένα ὅλα τὰ ὑβριστικά, τὰ πλήρη οἴκτου βλέμματα τοῦ πλήθους

— Κύριε πρόεδρε, ἔλεγε ὁ Λαθαρδὲν, ἔχω μῆτερά γραῖαν καὶ παράλυτον εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα κατὰ μῆνα τὸ ἥμισυ τῶν μισθῶν μου διὰ νὰ ζήσῃ. Ἀγνοεῖ τὸ σφάλμα μου καὶ τὴν σύλληψίν μου. Ἐὰν μὲ καταδικάσετε δὲν θὰ εἶνε δυνατόν πλέον νὰ τῆς τὸ κρῦψουν. Ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἐντροπήν καὶ ἀπελπίαν, θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν ! . . .

Ὁ δικηγόρος του ἔδειξε ἀρκετὴν εὐγλωττίαν.

Ὁ πρόεδρος ἐπεδοκίμαζε τὰ ἐπιχειρήματά του διὰ μηχανικῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς λησμονῶν